

2 vitni borið, að Steinun hafi sama haust, og hún fjekk áminnztan styrk, sagt á heimili sínu, að honum «hefði verið troðið» upp á sig; en það er hvorttveggja, að hún nú hefir neitað að hafa haft þessi ummæli, enda er ekki hið minnsta komið fram því til styrkingar, að slík ummæli hafi haft við nokkur rök að styðjast. Þvert á móti talar allt það, sem komið hefir fram í málinu fyrir því, að Steinun hafi orðið bjargþrota nefnt haust og sjálf leitað hjálpar til hreppsnefndarinnar, og að hjálp þessi fyrst hafi verið látin henni í tje, eptir að nefndin með skoðun á heimili hennar hafði fullvissað sig um neyð hennar.

Hvað það snertir, að börnum hennar af fyrra hjónabandi, er ekki voru á heimili hennar, tæmdist arfur um það leyti að hún varð bjargþrota, þá getur þetta atriði því síður komið til greina, sem hún hafði ekki fjárráð barna sinna, og geymdi ekki arf þeirra, en þó svo hefði verið, virðist það hafa verið vafasamt, hvort hún hefði haft heimild til þess að eyða honum, sjer og börnum sínum af síðara hjónabandi, stjúpustkinum erfingjanna til framfæris. Þar að auki er það samkvæmt 9. gr. reglugjörðar 8. jan. 1834 þeim skylda sveitarstjórnarinnar þar sem þurfamaður á heima, að hjálpa honum, þó hjálpin að rjettu lagi ætti að veitast af einstökum mönnum. Framfærslusveitin verður að fylgja fram skyldum þeim, er í þessu tilliti kynnu að hvíla á ættingum þurfalingsins og öðrum, og getur ekki skorast undan að endurgjalda þegar bráðabirgðarstyrk þann, er íveruhreppurinn hefir lagt út fyrir hann á löglegan hátt.

Samkvæmt því, sem þannig er sagt, ber að staðfesta úrskurð yðar herra amtmaður, er skyldar Hraungerðishrepp til að endurgjalda Villingaholtshreppi þann 20 króna styrk, er um er að ræða.

— *Brjef landshöfðingja til amtmannsins yfir norður- og austurumdæminu um út- fararkostnað sveitarómaga.* — Eptir að hafa meðtekið álit yðar herra amtmaður um áfrýjun hreppsnefndarinnar í Bólstaðarhlíðarhreppi á úrskurði yðar frá 21. okt. 1877, er skyldar nefndan hrepp til þess að endurgjalda Seiluhreppi 40 kr. fyrir útför sveitarómagans Gunnlaugs Guðmundssonar vil jeg tjá yður það, er nú segir. 34
6. marz.

Það verður að vera áfrýjandanum samdóma um, að sá hreppur er leggur út til bráðabirgða kostnað fyrir sveitarómaga úr öðrum hreppi, verður að við hafa alla tilhlýðilega sparsemi, og að framfærsluhreppnum verði ekki fært til skuldar það, sem sveitungar ómagans kynnu að vilja leggja honum fram yfir hið allra nauðsynlegasta. Hins vegar getur samþykkt sú, sem áfrýjandi segist hafa gjört milli sín um að láta kostnaðinn við útför sveitarómaga aldrei fara fram úr 14 kr. ekki haft bindandi verkun fyrir utan eigin sveit þeirra, og með því að þeir sjálfir játa, að hinn venjulegi kostnaður við útför hreppsómaga þar í hjerðinu sje 24 kr., en kostnaðurinn til útfarar þeirrar, er hjer er um að ræða af ýmsum ástæðum varð að vera nokkuð meiri en hinn venjulegi, virðist hann hæfilega metinn 30 kr.

Af þessari upphæð, eru áfrýendurnir þegar búnir að borga 14 kr., hinar 16 kr., er eptir eru, býst jeg við, að þjer herra amtmaður hlutizt til um, að Bólstaðarhlíðarhreppur endurgjaldi Seiluhreppi án frekari undandrættar.

LEIÐRJETTINGAR: Bls. 8 neðst: Fæddir karlkyns 1877: „721“ les 731 (sbr. bls. 11 efst).
Bls. 24 l. 10: „Sveini“ les k o n u m. (Villa þessi hefir verið sett inn, eptir að önnur prófórk var lesin, og var orðið rjett prentað í henni).
Bls. 28 l. 38 „8 — ær geldar
10 — mylkar“ les: 8 ær geldar
10 — mylkar.

Hinn 20. marz 1879.